

Nedgang i Toldindtægterne, tror jeg vilde være det Jorterteste af Alt, hvad vi kunde falde paa at gjøre. At vi ikke faae denne Nedgang i Aar, er der jo Ingen, der har den mindste Tvivl om, men naar vi overhovedet faae den, naar vi komme til Enighed om en Toldreform, er Noget, som jeg tror, at ikke et eneste Menneſte her i Salen er i Stand til at have nogen ſikker Forventning om, har Udſigt til at give os en paſſende, nogenlunde nøiagtig Tidsbeſtemmelse for. Tværtimod, Forholdene paa Toldreformens Omraade ſynes jo at være ſaadanne, at Muligheden for en Toldoverenſtomt er fjernere i dette Dieblit, end den nogenſinde har været. Naar Stillingen er den, at den ene Part holder paa yderligere Beſtyttelse, og den anden Part derimod faſtholder ſin Fordring om mere Frihandel, naar af de to Faktorer, der her have den afgjørende Stemme, den ene gaar mod Øſt og den anden mod Veſt, og naar Forholdet med Henſyn til Skattebeløbet's Størrelſe er ganſte det Samme, naar den ene Part holder paa Kompensation, paa fuldſtændig Dækning, og den anden forlanger en direkte Nedgang af 3½ Mill. Kr., naar ogſaa paa dette Omraade den ene Part gaar mod Øſt og den anden mod Veſt, tilſtaar jeg, at for mig ſtiller det ſig som Noget, der er ringe Grund til at ſpekulere over, hvornaar diſſe Parter ſkulle møde hinanden. Det vil ikke ſte, naar den ene gaar mod Øſt og den anden mod Veſt, før de have været hele Jorden rundt, og det tror jeg ikke, at vi opleve. Men alſaa, i dette Dieblit at ſtride til at give den ærede Conſeilspræſident 4 Mill. Kr. ſom Forſtud paa Dækning af den Toldreform, ſom vi i dette Dieblit have ſaa fjern en Udſigt til nogenſinde at faae, og ſom ſandsynligviſ forſt vore Børn ville komme til at ſe, forekommer mig at ville være en ganſte forkert Fremgangsmaade. Tilmed foreligger den hele Sag, ſom det er fremhævet fra flere ærede Taleres Side, jo ſaaledes, at vi ikke engang have til Forhandling foreliggende for os et Toldlovsforſlag. Der hørte jeg no, at den ærede Conſeilspræſident gav os den Anviſning, at vi i denne Olf- og Brændevinslov kunde optage viſſe Toldpoſitioner, at ſamtidig med, at hans eget Toldlovsforſlag behandles i Landſtinget, ſkulle vi i denne Olf- og Brændevinslov behandle en ny Toldlov. Det er, ſynes mig, en meget original Betragtning fra den ærede Conſeilspræſident's Side, og det forbaufede mig, at det ærede Medlem fra Samſø, det ærede Medlem fra Kalundborg (N. Sørenſen) egentlig var ret begejſtret over denne Tanke om ſaadanne to jævnſidig gaaende Toldlovsbe-

handlinger, den ene af et Regjeringsforſlag i Landſtinget, den anden af et nyt derfra vidt forſkjelligt Toldlovsforſlag hernebe. Jeg tror ikke, at det vil være en rigtig praktiſt Maade at fremme Sagen paa i Dieblittet, og jeg ſkal derfor ikke forudſætte, at noget ſaadant vil ſte. Men alſaa, ſaa Meget er viſt, at der i dette Dieblit ikke overfor Toldloven foreligger nogenſomhelſt Nødvendighed for at ſtaffe Dækning. Det gjør der ikke i dette Dieblit, og om der nogenſinde kommer til at foreligge en ſaadan Situation, at der bliver Grund til at give den Olfat, ſom dette Thing i ſin Tid var villig til at tilbyde til Dækning under Forudſætning af, at vi fik en ren og klar Nedgang i Toldindtægterne af 3½ Mill. Kr., er Noget, der ſtaaer ſaa tvivlsomt og uſikkert for mig, at jeg ikke ſkal opholde mig derved.

Dette er alſaa det ene reelle Motiv, ſom den ærede Conſeilspræſident har anført for, at vi ſkulle gaa ind paa at bevilge ham nye Skatter, den mulige Nedgang paa et Toldlovsforſlag, der balancerer paa 40,000 Kr. nær. Det andet Motiv er, kunde jeg næſten ſige, ligesom dette: Ønſket fra Regjerings Side om at lette Kommunernes Byrder. Dette er et Ønſke, ſom deles i høi Grad her i Thinget. Men vi have ikke haft Anledning til at være belavede paa, at den ærede Conſeilspræſident i noget stort Omfang delte dette Ønſke med dette Thing. Thi ſaa ofte der har været Tale om at lette Kommunerne for deres Byrder, have vi ſaavidt den ærede Conſeilspræſident's Wiſtand, og ſaa ofte der har været Tale om at forhøje Kommunernes Byrde, have vi ſet den ærede Conſeilspræſident paa den anden Side ibrig for at forhøje diſſe Byrder, medens Thinget her har ſtaaet paa den modsatte Side for at nedſætte dem. Det er Noget, vi have ſet paa Sygkekaſſeloven, paa Loven om ſmitſomme Sygdomme blandt Husdyrene, Noget, vi have ſet hver Gang, vi have behandlet en Fernbanelov, at vi altid i dette Thing have været ivrige for at nedſætte Kommunernes Byrder, medens den høitærede Conſeilspræſident har gjort den ſtørſt mulige Modſtand derimod. Derfor er der nogen Grund til at ſe paa dette Ønſke om at lette Kommunernes Byrder, ſaaledes ſom det udtrykkes i Motivene, med nogen Wiſtillid, og det viſer ſig da ogſaa i Virkeligheden, naar det kommer til Stykket; thi hvad er det ſaa for Lettelſer, ſom Regjeringen byder Kommunerne? Det ſiges, at omtrent 4 Mill. Kr. eller omtrent Halvdelen af Indtægten af denne Stat ſkal være til at lette Kommunerne, men de første 4 Millioner, ſom gaa i Statskaſſen paa 40,000 Kr. nær,